

Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.264/2006/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Piac és Profit Kiadó Kft. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2006. évi február hó 01. napján kelt 7.K.33.782/2004/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az irányadó és a másodfokú bíróság által pontosított tényállás szerint a felperes országos terjesztésű, kéthavonta megjelenő „Nappali, Háló és Dolgozó-Piac”, valamint „Konyha és Fürdő Piac” című kiadványok megjelenési példányszámát ötvenezer - ötvenezerben jelölte meg a potenciális hirdetőknak szóló, évente két alkalommal kiadott „Média Ász”, valamint a 2003. februárjától 2003. augusztusáig alkalmazott médiaajánlataiban. Ezen időszakban azonban kettő lapszám kivételével a megjelent példányszám nem érte el az ötvenezer darabot. A versenyhatóság piaci jelzés alapján értesült arról, hogy a felperes egyes kiadványaira vonatkozó médiaajánlataiban a megjelenés is nyomtatott példányszámot tekintve túlzó adatokat közölt. A versenyhatóság Szolgáltatási Irodája B-839/2003/8. számú döntésében akként határozott, hogy versenyfelügyeleti eljárást nem indít a jogsértés csekély súlyára és a közérdek hiányára tekintettel. A bejelentő nem fogadta el a döntést, ezért jogorvoslati kérelemmel élt, amelyet a Versenytanács B-839/2003/11. számú határozatával elutasított. Az ezen döntés felülvizsgálata iránt benyújtott jogorvoslati kérelemnek a Fővárosi Bíróság 7.K.45.080/2004/2. számú végzésével helyt adott, és elrendelte a vizsgálat lefolytatását. Ennek eredményeként a vizsgáló a jogsértés megállapítását és a bíróság kiszabásának mellőzését indítványozta.

Az alperes a 2004. szeptember 9. napján kelt Vj-71/2004/14. számú határozatában megállapította, hogy a felperes jogsértést követett el, amikor „Média Ász” című kiadvány 22. és 23. számában, illetve a 2003. év februárjától augusztusáig terjedő időszakban alkalmazott médiaajánlataiban az általa kiadott „Nappali, Háló és Dolgozó Piac”, és a „Konyha és Fürdő

Piac" című lapok példányszámáról valótlan adatokat közölt, és ezért 1.000.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint a felperes a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütközően a fogyasztókat megtévesztő magatartást tanúsított, amikor a valóságnak nem megfelelő, a fogyasztók „becsalogatására” alkalmas adatokat tett közzé az érintett lapok megjelenési példányszámára vonatkozóan. Fogyasztóként a kiadványokban - tartalmuk alapján - hirdetést közzétenni kívánókat vette figyelembe. A bírság összegét a Tpv. 78.§-ának (2) bekezdése alapján szabta ki, amely során tekintettel volt a felperes piaci helyzetére, a jogsértő magatartás időtartamára, valamint a reklámok két lapban történő elhelyezéséből származó bevétele, és arra, hogy a felperes két lap vonatkozásában követett el jogsértést. A felróhatóság körében értékelte, hogy a felperes előtt ismert volt az általa közölt adatok nem a valóságnak megfelelőek. A versenyre gyakorolt hatás körében értékelte azon tény, hogy a reklám közzétételére vonatkozó fogyasztói döntést jelentős mértékben befolyásolja a megjelenő lapszámok nagysága. Mivel a szankció mértékét befolyásoló későbbi tájékoztatás megtételét igazoló bizonyítékkal a felperes nem szolgált, így az esetleges egyedi felvilágosítás nem volt figyelembe vehető a jogsértés versenyjogi következményeinek meghatározásánál. Utalt arra, hogy a versenytanács bejelentési szakban hozott döntése nem tekinthető automatikusan irányadónak a versenyfelügyeleti eljárást érdemben lezáró határozat meghozatalakor, mivel ekkor a már kellően feltárt tényállás alapján hozza meg a versenyhatóság döntését a megismert adatok alapján foglalva állást egy adott magatartás jogsértő voltáról, avagy annak hiányáról.

A felperes elsődlegesen annak megállapításával, hogy jogsértést nem valósított meg, a határozat megváltoztatását és a bírság alóli mentesítését kérte. Másodlagos kérelme a bírság csökkentésére irányult. Hangsúlyozta, hogy a vizsgálattal érintett kiadványokban nem valótlan példányszámokat, hanem csak üzleti tervnek minősülő adatokat közölt, amely a piaci

helyzettel összefüggő szakmai, gazdasági döntések alapján változhat. A lapkiadásban általános gyakorlatként elfogadott üzletpolitikai megfontolások nem minősülhetnek tisztességtelen versenycselekménynek. A versenyre gyakorolt hatása nem volt jelentős, mivel a vizsgálattal érintett kiadványok tartalmával azonos, vagy hasonló tematikus szaklap nincs a piacon. A szankció meghatározásával összefüggésben kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt magatartással nem áll arányban a megállapított bírság. Utalt az előzményi eljárásban tett megállapításokra, amelyben a vizsgáló a jogsértés időtartamára, csekély súlyára, a magatartással való felhagyásra, valamint a hirdetőpartnerek felé történt tájékoztatás miatt a bírság kiszabását nem indítványozta. Hivatkozott arra is, hogy piaci helyzete nem meghatározó, így a vizsgált hirdetési eljárásával összefüggő gazdasági előnyt nem mutatott ki a versenyhatóság. Hangsúlyozta, hogy társadalmilag elvárható magatartást tanúsított, amikor rövid időn belül hibás tájékoztatását korrigálta, és jelezte az ügyfelei felé, miszerint az általa közölt lap-példányszámok nem valósultak meg, amelyre vonatkozó bizonyítékait már a bejelentési szakban a hatóság rendelkezésére bocsátotta. Véleménye szerint nem került értékelésre azon tény, hogy az alperes által elsősorban védeni kívánt hirdetők részéről semmiféle kifogás és panasz nem érkezett, továbbá korábban ilyen jellegű eljárás lefolytatására nem került sor vele szemben.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította azzal, hogy az alperes döntése mind a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartás megállapítása, mind a bírság összegének meghatározása tekintetében jogszerű. Indokolása szerint sem a felperes részéről közölt, kifogásolt adatokból, sem azok szövegekörnyezetéből nem volt kikövetkeztethető az,

hogy tervezett és nem tényleges megjelenési számról volt szó akkor, amikor fogyasztóit a remélt hirdetőket 50.000 - 50.000 példányszámban megjelenő kiadványokról tájékoztatta. A felperes azon védekezését, hogy csak az üzleti terv szerinti adatokat közölt - ami nem tekinthető jogsértőnek - nem fogadta el, álláspontja szerint a felperes a jogsértés hiányának megalapozására alkalmas érdemi védekezést nem hozott fel. A szankcióval kapcsolatosan arra az álláspontra jutott, hogy az alperes valamennyi, a bírságot befolyásoló releváns körülményt értékelt. A szankció - mértékét tekintve - a felperes nettó árbevételének a fél %-át sem teszi ki, az a maximálisan kiszabható bírságnak a 20-ad része. E tekintetben értékelésre került a jogsértés csekélyebb súlya, annak időtartama, valamint az a körülmény is, hogy az ezen magatartással elért előny nem volt számszerűsíthető. Nem fogadta el felperes hivatkozását a felróhatóság tekintetében, valamint a versenyre gyakorolt csekély hatásra irányuló okfejtését sem. Nem találta bizonyítottnak azt a felperesi állítást, hogy utólagosan és ténylegesen reparációra került volna sor azzal, hogy hirdetőit értesítette (kedvezményt is adva). Álláspontja szerint a közigazgatási iratok között fellelhető levelek, valamint a ténylegesen kinyomtatott példányszámra vonatkozó számlák is megtévesztőek voltak az abban megjelölt nagyságrendet illetően, amelyhez mérten az adott árendedmény nem tekinthető a versenyjogsértő magatartás kiküszöbölésének.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak a jogsértés tekintetében megfogalmazott álláspontja a lapkiadásban jellemző általános gyakorlat alapján téves. Egy új lap beindítása előtt a hirdetési (hirdetői) piac tájékoztatása korábban kell, hogy megtörténjen. Az ekkor közölt információk csak az üzleti tervek szintjén tudnak valósak lenni, hiszen tényleges eladásokról az, új lapok esetében nem lehet szó. E körülmények a hirdetők előtt is ismertek és döntéseik meghozatalakor ezzel tisztában vannak. A bírság mértékével kapcsolatban

lényegében megismételte a keresetében foglaltakat azzal, hogy annak összege a minimális mértékű nyereségére tekintettel súlyos likviditási helyzetbe sodorhatja, másrészt üzleti hitelét is nagyban ronthatja.

Az alperes a fellebbezésre vonatkozó észrevételében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy a felperesi magatartás fogyasztói döntések befolyásolására való alkalmassága nyilvánvaló, míg a kiszabott bírság a nettó árbevételhez, illetőleg a maximálisan kiszabható mértékhez képest is csekély összegű.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott a felperes által megvalósított jogsértés, és az ezzel összefüggésben alkalmazott jogkövetkezmény megalapozottsága tekintetében, és valamennyi körülményt mérlegelve hozta meg döntését a felperesi kereset elutasítását illetően. A felperes fellebbezésében olyan konkrét, a mérlegelés okszerűségét és a döntés jogszerűségét cáfoló indokot felhozni nem tudott, amely az ítélet megváltoztatását megalapozná, olyan új tényt, vagy körülményt sem jelölt meg, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

A Tpv. 8.§-ának (1) bekezdése szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. A (2) bekezdés a) pontja alapján a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen, ha az áru ára, lényeges tulajdonsága - így különösen összetétele, használata, az

egészségre és a környezetre gyakorolt hatása, valamint kezelése, továbbá az áru eredete, származási helye, beszerzési forrása vagy módja - tekintetében valótlan tény, vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon állítanak, az árut megtévesztésre alkalmas árujelzővel látják el, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak. A Tpv. idézett rendelkezése azt a kötelezettséget rója a felperesre, hogy szolgáltatásának ismertetése során a fogyasztók tájékoztatása pontos és valóságos legyen. A felperes lapkiadási tevékenysége folytán lényeges körülménynek minősül a várható nyomtatási példányszám - amelyet maga is szükségesnek tartott megjelölni ajánlataiban -, hisz ez a potenciális hirdetést közzétenni kívánók döntésére jelentős kihatással bír. Releváns információ - a piacon lévő versenyre gyakorolt hatást is figyelembe véve -, hogy a hirdetések, reklámok, ajánlatok közlő lap milyen területre kiterjedő terjesztésű és mekkora számú olvasói, illetve hirdetői körhöz juthat el. A felperes akkor járt volna el kellő körültekintéssel, ha a példányszámok nagyságrendjét - perbeli hivatkozásának megfelelően tünteti fel - akként, hogy az az üzleti tervek szerinti, ezért a példányszám változhat a tényleges megjelenésekor (ahogy erről később a hirdetők árendemény felkínálása mellett tájékoztatta is). A felperes által közzétett adatok megjelenési formájából, de szöveggörnyezetéből sem lehetett arra következtetni, hogy a megjelölt példányszám megvalósulása az aktuális piaci helyzettől függően kétséges. A felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglaltak kötelezettsége ellenére nem bizonyította, hogy magatartása nem volt jogsértő, azaz jogszerűen járt el. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg - az alperessel egyezően - a Tpv. 8. §-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző fogyasztókat megtévesztő felperesi magatartás megvalósulását.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a felperes a terhére rótt magatartása során 50.000 példányszámban ígérte a kiadványokat az olvasókhöz eljuttatni, arról, hogy ez tervezett,

maximum vagy remény szerinti példányszám lenne, tájékoztatást nem adott. A példányszám pedig csak két esetben érte el az ígért mennyiséget. A valóságnak meg nem felelő, a fogyasztót (hirdetőt) becsalogató közléssel a jogsértés megvalósult. Így annak, hogy volt-e fogyasztói panasz, vagy sem, a felperes utóbb hirdetőit tájékoztatta, vagy sem, kártalanította, vagy sem, a közléssel befejezett jogsértő magatartás elkövetése és megállapítása tekintetében nincs jelentősége. A felperes csak állította, hogy a példányszámmal csak üzleti tervet közölt, de ezt nem bizonyította, a rendelkezésre álló közigazgatási iratok pedig állítását nem is támasztják alá. A nem valós tájékoztatás a fogyasztók (hirdetők) megtévesztésére pedig nem vitásan és objektíve alkalmas volt.

Az alperes mérlegelési jogkörben döntött arról, hogy a Tpvt. 78.§-ának (1) és (2) bekezdése szerint milyen mértékű bírságot állapít meg a felperes terhére. Az alperes határozatában valamennyi, a szankció mértékét befolyásoló szempontot megjelölt. A felperes keresetében hivatkozott azon körülményeket, amelyek figyelembevételét a versenyhatóság részéről hiányolt, az elsőfokú bíróság részletesen értékelte és ezzel kapcsolatos álláspontjának teljeskörű indokát adta. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes által felhozott érvek nem alapozzák meg a perben felülvizsgált határozatban kiszabott bírság mértékének csökkentését, amelynek összege az alperes által meghatározottak szerint a jogsértéssel arányban állónak tekinthető. A felperes fellebbezésében sem bizonyított a szankció meghatározásával összefüggően olyan további körülményt, amely a mérlegelés jogszerűségét cáfolná, annak jogsértő voltát igazolna.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a sikertelenül fellebbező felperest az alperes másodfokú perkölttségének megfizetésére a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése, míg a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte.

Budapest, 2007. évi január hó 17. napján